

Posudek diplomové práce

Martina Malinská, Dějiny památkové péče na Svitavsku od roku 1950 po současnost, Filozofická fakulta, Univerzita Pardubice, 2018

Předložená diplomová práce Martiny Malinské, věnovaná dějinám památkové péče na Svitavsku od roku 1950 do současnosti, je výsledkem přepracovaného rukopisu *Dějiny památkové péče na Svitavsku*, v němž autorka sledovala identické téma na půdorysu časově širšího období a který se jí v loňském roce nepodařilo před státnicovou zkušební komisí úspěšně obhájit. V nové verzi textu se pisatelka snažila vyrovnat s námitkami a připomínkami z obou tehdejších posudků, zpracovaných doc. Vladimírem Hrubým a Mgr. Bohdanem Šedou, téma práce časově omezila na druhou polovinu 20. století a k pojednání látky přistoupila podle přehlednější a jasnější koncepce.

Přestože dějiny české a moravské památkové péče a reflexe proměny uplatňovaných metod obnovy a záchrany stavebních památek v uplynulém čtvrtstoletí zakotvily v domácích dějinách architektury a památkové péči jako standardní badatelské téma a autorka tak mohla navázat na dílčí studie a historické přehledy památkové péče a konfrontovat s nimi své závěry, zvolené téma dějin památkové péče na Svitavsku, regionu na pomezí Čech a Moravy, nebylo dosud synteticky zpracováno a přímo vybízelo k poučenému a hlubšímu vhledu do dané problematiky. Tento náročný úkol se v předložené práci ovšem podařilo, podle mého soudu, splnit jen zčásti.

Práce Martiny Malinské je rozvržena do šesti základních kapitol. V kapitolách 2-4 (s. 5-34), věnovaných obecné charakteristice regionu, přehledu jeho historického a umělecko-slohového vývoje, se autorka snažila nastínit historickou identitu území a jeho specifika. Kapitola 5 popisuje strukturu a organizaci památkových institucí (s. 35-41) – svým časovým záběrem zbytečně přesahuje časové vymezení tématu. Kapitola 6 (s. 42-68) mapuje do tří období (v nichž za hraniční milníky jsou pisatelkou brány legislativní normy – zákony o památkové péči č. 22/1958 Sb. a následně č. 20/1987 Sb.) Vlastní jádro práce představuje kapitola 7 (s. 69-96), koncipovaná jako katalog sledující vybrané akce památkových obnov (těch nejpodstatnějších a vypovídajících o širokém poli působnosti oboru památkové péče) z oblasti stavebních a sochařských památek na území měst Litomyšle, Moravské Třebové, Poličky a Svitav. Následuje závěrečné shrnutí (s. 97-101), seznamy zdrojů a obrazová příloha. Text vyšel ze studia relevantní pramenné základny (pisatelka využila především urbanistické koncepce a plošné plány památkových území zmíněných historických měst a stavebně-historické průzkumy, v podstatně menším rozsahu pak restaurátorské zprávy z fondu archivu NPÚ, úz. odb. pracoviště v Pardubicích) a odborné literatury, včetně lokálních a odborných periodik a internetových zdrojů. Autorka pořídila a v práci využila i dva rozhovory s aktéry z praktické sféry památkové péče.

Práce – což je vzhledem k rozsahu působnosti památkové péče jako oboru pochopitelné – nepředstavuje souvislé a soudržné představení dějin oboru na Svitavsku. Spíše jde o jakousi mozaiku

působení památkové péče na území čtyř hlavních historických sídel regionu. Čtenář práce se musí vyrovnávat s tím, že autorka v jednotlivých kapitolách těká z jedné lokality a akce památkové obnovy k druhé, od obnovy poličských hradeb k rekonstrukci sgrafitové fasády litomyšlského zámku a odtud dále k sanaci historického měšťanského domu ve Svitavách či zajišťování obnovy některého z významných sochařských děl. Dané akce jsou nestejně podrobně pojednány, někdy jsou jmenovitě zmíněny jména odborníků, kteří se na zákrocích nebo přípravě podkladů k nim podíleli, jindy nikoliv. Ve výsledku práce představuje zajímavou sondu do dějin a každodenního provozu památkové péče v uplynulých desetiletích. Nejedná se ovšem o korpus informací, který by příštím badatelům usnadnil a zpřehlednil průběh restaurátorských a dalších zásahů, které na památkách proběhly, natolik, že by – jak autorka predikuje v závěru – nemuseli sami navštívit územní odborné pracoviště NPÚ v Pardubicích a dohledávat si potřebné údaje k jednotlivým akcím.

Občas se v textu objevují věcné nesrovnalosti, např. na s. 2 autorka zmiňuje, že monografie Květy Reichertové, věnovaná Litomyšli, byla vydána v roce 1934. Až v seznamu literatury (s. 105) je kniha, vydaná v odeonské edici Památky, uvedena se správným vrocením 1977. V seznamu literatury chybí některé pro dané téma, podle mého úsudku, využitelné tituly, např. František Lašek, *Litomyšl v dějinách a výtvarném umění*, Praha 1948. Ale v úhrnu jde o drobnosti...

Jazyková a stylistická podoba práce zůstala na průměrné úrovni. Autorka značně nadužívá interpunkčních znamének (zejména čárky), na několika místech (např. s. 32, 34, 97) se objevují zbytečné překlepy a zkomoleniny, které by dokázala odstranit pečlivější finální redakce textu.

Práce jako celek splňuje obsahové i formální standardy, požadované pro magisterskou diplomovou práci. Autorka v ní prokázala osvojení schopnosti badatelsky pracovat, tříditi informace a poznovu je syntetizovat.

Práci **doporučuji** k obhajobě s hodnocením **D** (případně **C**, podle průběhu obhajoby).

V Pardubicích, 21. ledna 2019

doc. Mgr. Pavel Panoch, Ph.D.

Ústav historických věd
Fakulta filozofická
Univerzita Pardubice

